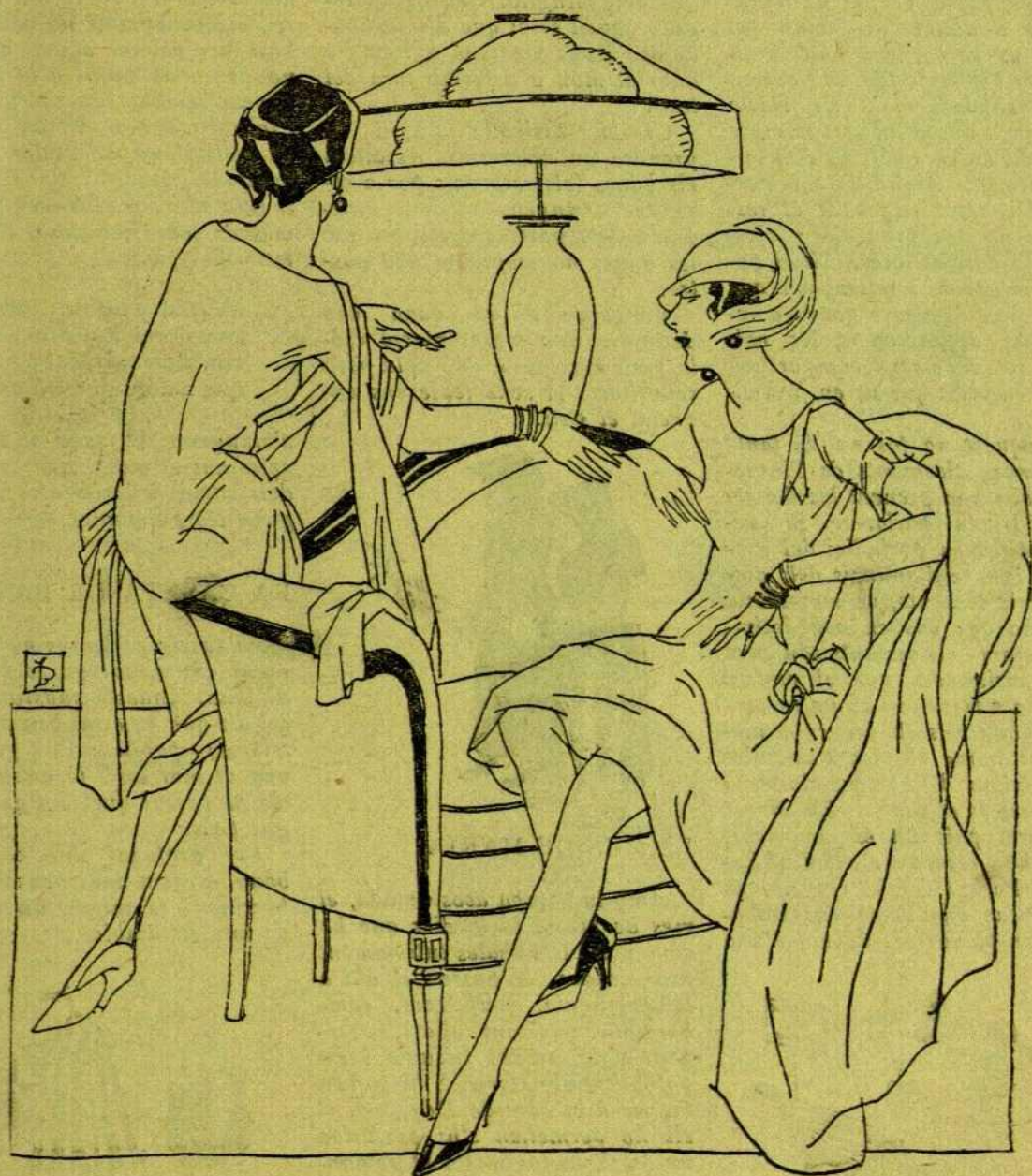

PAPITU

—Perquè ho sàpigues, un senyor m'ha ofert deu mil pessetes perquè em quedi a Barcelona.

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 25 DE MAIG DE 1927

Disbauxes confidencials

RESERVATS PER A
SENYORES :: :: ::

Si us passa per la barretina d'anar a donar un tomb pel Parc, us sorprendrà una reforça per l'insospitada no haurieu pogut suposar mai. Es tracta res menys que d'un cert nombre de bancs en els quals us està terminantment prohibit assentar-vos. Un rètol enganxat al respatller ho diu prou clar: «Reservado para señoras.» Si el poagre us apreta i refiant-vos que no us han de veure goseu a recolzar-hi delicadament les nalgues, tot seguit us compareixerà un empleat que us en farà alçar.

Si aquest no fos un de tants símptomes alarmants de l'increment que van prenent les dones, no caldria ni parlar-ne. Si únicament fos en perjudici del gremi de lectors d'anuncis dels diaris i dels cessants, no mereixeria la pena que ens en ocupéssim. Els lectors i els cessants són gent prou resignada, que el mateix reposen a terra que en un escambell, i que sols els preocupa matar les hores el més tranquil·lament millor. El que ens alarma a nosaltres és el símbol. En aquest malaurat país tot és començar. Avui han reservat els bancs. Està bé. Però, i demà? Qui no ens fa pensar que demà ens trobarem, en passar per davant d'una

taverna, amb un rètol així, si fa o no fa: «Reservado para señoras»? I podria donar-se el cas que dels mingitoris en desaparegués aquell rètol que diu «Caballeros» i ens veiéssim obligats a anar al moll o a fer-ho fora del test!

Creiem arribada l'hora de prendre un determini. Assaltem els bancs (els reservats per a senyores) i vengem-nos de la usurpació dels nostres drets, ja que les dones no respecten allò nostre.

Vengem-nos de quan ens dediquen una representació «sólo para hombres», «no apta para señoritas», el sexe feble ens envaeixi el pati.

EL MES DE MARIA

Amb la pompa acostumada, el mes de Maria ja fa dies que ha començat. Les beates intimament trasbalsades, es passen el dia a la parròquia, confessant, combregant, guarnint altars, encenent ciris, resant trisagis i espatllant reclinatoris. S'hi troben tan bé a la casa de Déu, que si els ho permetien s'hi portarien un jaç i un fogonet i hi romanrien com un exèrcit que lluita per la fe en una avançada. Els

gruixuts murs de les esglésies retrunyen amb els sons esquerats d'aquell aplec de gargamelles secallones. El rector, el vicari i els beneficiats no donen l'abast per calmar aquell desfici i no paren de pujar a la trona a abocar jaculatories i «ejemplos» i tornar a baixar. El cap se'ls en va i els llums de l'altar els fan pampallugues.

Ells són les víctimes d'aquest mes de febre religiosa, i mentre les velles canten:

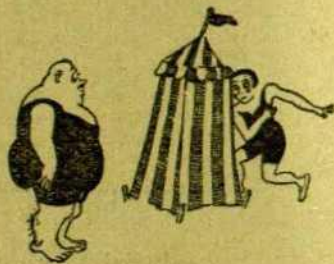
«Venid y vamos todas
con flores a porfía
con flores a María,
que madre nuestra es!»

s'eixuguen la suor i sospiren enyorant el març, que és el mes dels ateus i les beates arrepleguen les pulmonies.

LA CASETA DE BANYS

La caseta de bany ha desaparegut per donar pas a la tenda de lona. Aquesta substitució, no cal dir que ha estat ben vista per tots els «papitescos» i gent que van al mar amb la noble intenció de pescar quelcom que no sigui peix.

Per profanar una caseta de bany es feia indispensable una barrina i es movia un entrenou de tots els diables.

La tenda de lona sempre ofereix obertures i esclatxes, que amb el vent s'eixamplen i no cal profanar-la. Es profana ella sola. I l'observador, l'home que disfruta contemplant la naturalesa, no fa malpensar, i com que no desperta sospites, no corre el risc d'haver de fugir camps a través empaitat per un marit gelós o un pare cuidadós.

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

PARLANT MOLT BÉ

Els cotxers tenen fama d'ésser molt mal parlats i renegaires. Es clar que no ho són tant com els carreters, però la fama ningú els hi treu i ells fan tot el possible per a conservar-la. Això sí, els de «La Catalana», dintre del gremi, són del més ben enraonat que es coneix. Ni blasfemen, ni diuen coses lletges mentre van en el tramvia, ni diuen les coses a tall de cotxer, és a dir, pel seu nom.

L'altra tarda parlaven dos cotxers de «La Catalana», davant del «Principal».

—I doncs, què fas?

—Mira, cuidant la dona.

—Que la tens malalta?

—Ja ho crec!

—I d'on pateix?

—Del recreu...

—Veïam si ho diria millor el president de «La Lliga del Bon Mot».

★ ★ ★

EL VESTIT DE SEDA

La senyora Mercè estrena un bell vestit de seda que, en celebració del seu sant, li ha regalat el seu marit.

I aquella tarda, per a rebre les visites, se'l posa tota cofoia.

—I que és bonic! Ha tingut molt gust! És molt fi! Que sigui per molts anys!

La senyora Maria, palpant la seda, diu:

—No hi ha com la seda per fer bonic. Quan penso que això

ho devem a un animal tan insignificant!

I la Lluïseta, xamosa nena de cinc anys, filla del matrimoni, exclamà tota apesurada:

—No ho vull, mamà, que li diguis aquestes cosotes al papà!

★ ★ ★

ADAM I EVA

Heus ací una llegenda antiga que un pagès de la Cerdanya va contar-nos no fa gaires dies.

Diu que quan el Pare Etern va haver enllestit l'home i la dona, els va deixar amb una fesomia no gaire agradable. Especialment la boca, era una cosa exagerada i monstruosa. El Pare Etern, com és de suposar, no

quedà satisfet de la seva obra i volgué reparar-la. A tal fi, agafà fil i agulla i els hi entregà perquè s'hi donessin uns punts.

Adam, com encara succeeix a la majoria d'homes, no tenia molta traça per cosir, i va fer unes embastes de qualsevol manera, i, en acabar, li sobrà fil. En canvi, Eva, traçada com totes les dones, féu un cosit meravellos, però no pogué acabar-lo per manca de fil. Per poder continuar demanà al Pare Etern si li'n podia donar més, i aquest, empipat, li respongué:

—Ja t'he donat el que necessitaves... Si en vols més, demana'l a Adam, que encara en té dos capdells de reserva.

I diu que Eva, en veure els dos capdells, tota s'enrojolà i no gosà fer-ne ús fins que es féu fosc.

—Quina memòria! A la carta de l'Enric, li he posat Alfred i l'he enviada a en Ramon!

—Si en Martí se n'entera!

LÒGICA D'INFANT

Donant la lliçó de doctrina, el mestre pregunta:

—A veure, Joanet: qui era el pare de Nostre Senyor Jesucrist?

—Era Sant Josep.

—No, fill meu, no era Sant Josep! Pensa-ho bé.

—Era Déu.

—No, Joanet, no era Déu!... Era l'Esperit Sant!

En Joanet se'n va a casa seva tot preocupat.

—Saps, papà?—diu, en arribar, al seu pare.—Jesucrist no era fill del seu pare; era fill de l'Esperit Sant.

—I és clar que sí. Això no sabies? Què t'imagines, tu, per l'Esperit Sant?

—L'Esperit Sant, com me l'imagino? Sí, mira: com una mena de cosí Ernest, que només ve quan tu ets fora de casa.

LA DONA QUE NO SAP DIR QUE NO

—Ah! jo sóc una femella fàcil! Jo sóc una dona que no sap dir que no! —començà cridant l'Anneta X., coneguda actriu, en entrar a la direcció de *El Telegrama Sense Fils*.—Ah! Jo els hi faré veure si sóc una dona que no sap dir que no!

El director, i al mateix temps, autor de la gacetilla causant de la indignació de la primera dama jove del Teatre de les Arts, es va aixecar de la taula on remenava articles i va respondre:

—Senyora, permeti'm en primer lloc presentar-li totes les meves excuses per la molèstia que li hagi pogut causar l'escrit a què es refereix, del qual no dec ocultar-li sóc l'autor. Enganyat per una referència de corredor, per una indiscreció de bastidors,

he escrit, a la lleugera, és cert, aquests mots mortificadors, pels que li demano mil perdons. I després de les meves explicacions sinceres, no dubto que vostè es farà càrrec de l'ocorregut i no conservarà contra mi el més petit ressentiment. Desitja vostè alguna nova explicació? Quedarà molestada amb mi?

—No!

—Doncs ja que aquest incident ha estat l'ocasió que m'ha permès tenir el gust de conèixer-la, ja que indirectament la meva imprudència m'ha proporcionat la satisfacció de la seva visita, em prohibirà vostè que li digui que és molt maca?

—No!

El director s'hi va acostar i li prengué la mà, que ella es deixà agafar sense protestar.

—Dec renunciar a fer-li la cort?

—No!

—I si jo li digués que l'estimo, que aquests ulls exerceixen sobre mi una atracció irresistible, que els meus llavis cremen per besar aquesta boqueta deliciosa, que els meus dits tremolen de poder acariciar aquest cabell de fada... em contestarà vostè que dec renunciar la felicitat de posseir aquest cos diví, d'estrènyer aquesta cintura ideal, d'aspirar el perfum del seu pit?... Anneta!... Vostè permetrà que jo la deixi dormir sola aquesta nit?

—No!

—Sóc jo tal vegada massa audaç? Dec ésser més reservat?

—No!

—Així, no he d'anar amb compliments?

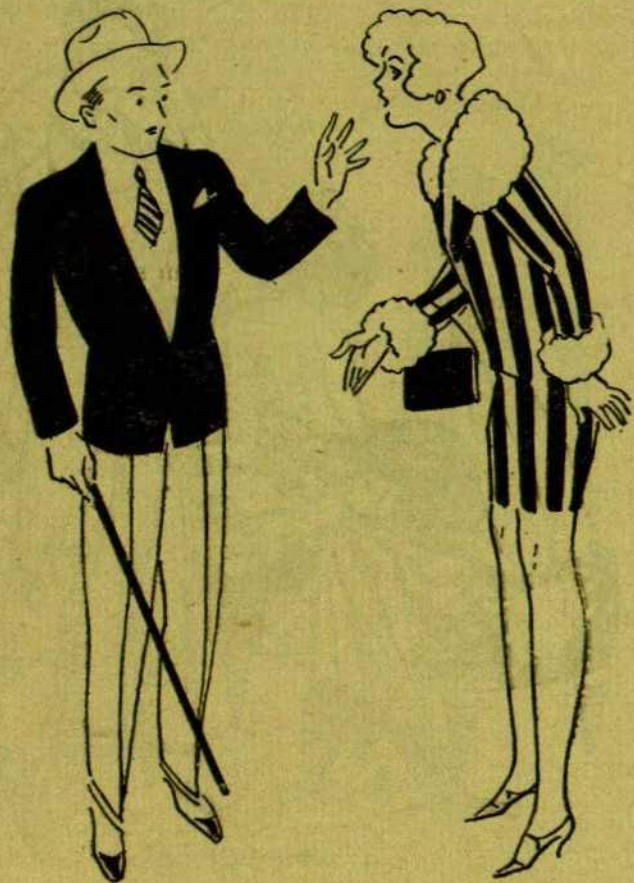
—No!

I mentre el director l'emprionava entre els seus braços, l'Anneta mormolà:

—Però miri que dir que jo sóc una dona que no sap dir que no!...

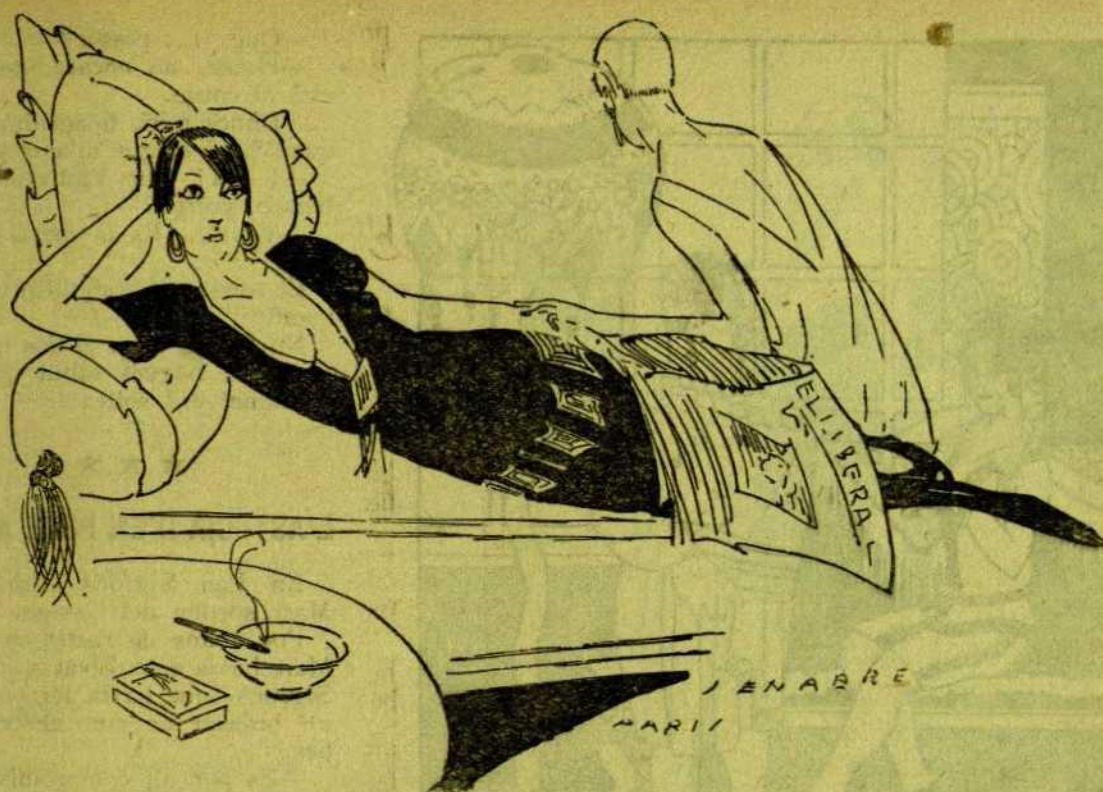
UN FILL DE TREMP

Es en Pere Ideal fill de la Conca de Tremp. A l'edat de deu anys va venir a Barcelona

—On has anat aquesta tarda?

—Mentida!

—En Peret ha clavat una pallissa a la Lulú.
—I que m'agradaria ésser estimada així!...

a fer l'aprenentatge a darrera d'un taulell d'un comerç de camiseria, gèneres de punt i altres menudències.

Durant onze anys consecutius va estar fent les pràctiques, i a l'edat de vint-i-un, o sigui, en estar bé al corrent del que era el negoci, després de complir en files durant dos anys, retornà al lloc natiu, i a Trempe va establir una botiga de teles, llanes, camises, gèneres de punt, merceria, etcètera; un *pout purri* comercial, anant-li el negoci tan vent en popa, que avui, en cinc anys que fa que ho explota, es troba amb una fama i reputació bastant envejable, i sobretot, amb un nom, que no hi ha senyora que tingui relació amb ell, particularment fora del poble, que no el recordi.

En quant es parla d'en Pere Ideal de Trempe totes riuen com a tontes, i no perquè el xicot no siga atent i complert; al contrari, està tan ben educat, que en despedir-se per primera vegada

d'una senyora, sempre ho fa de la següent manera:

—Senyora! sóc de Trempe. Pere Ideal... A la disposició de vostè!

I això les fa riure d'una manera especial.

L'OSTRA I ELS LITIGANTS

(FAULA CAP-GIRADA)

El cas va passar l'estiu passat en una estació balnearia de les de més renom.

Dos banyistes, agafats del braç i en amistosa conversa, es passejaven per la platja, quan de sobte, a l'ensem, varen adonar-se d'una esplèndida ostra que jeia arrapada a una propera roca.

—Noi, quina ostra més maca! Que bé em vindrà, tant com m'agraden!

—Ep, ep! Que jo l'he vista primer! Es meva!

—Romansos! Jo l'he collida. Encara duc els pantalons molls! Es meva!

No aconseguiren posar-se d'acord, i qui sap si potser haurien arribat a anar a plantofades, quan acertà a passar per aquell indret el senyor Esteve, un d'aquells clàssics senyors Esteves que es troben per tot arreu.

L'home escoltà el plet i fallà tot seguit:

Per evitar raons — digué, — vostè es queda amb una closca, vostè amb l'altra i jo menjo el contingut...

I donant una closca a cada litigant, es menjà ço de dins...

Alto! —diran vostès.— Això és més vell que l'anar de ventre. Es una faula molt coneguda! Tinguin un xit més de catxassa i esperin-se, que el final no el saben.

Els dos amics, amb llur petxina a la mà, no sabien si enfadar-s'hi o deixar-ho córrer, quan un d'ells féu un crit de sorpresa i alegria.

—Es cert, filla meva, que el teu home t'ha clavat un pebrot quan li has preguntat d'on venia?

—Sí, mamà. Però, miri: del meu marit, fins els pebrots m'agraden.

—Vatua l'aigua-cuit!... Una perla!

Vostès es creuen que per una perla es van barellar? Un rave. Escarmentats pel fallo del senyor Esteve, se n'anaren a una joieria i es partiren les dues centes peles, més maques que dos cents sols, que en tragueren de la venda. I, després les jugaren als «caballitos» i feren bones, i res: que d'allò n'ha vingut que fessin forrolla.

Ah! I el senyor Esteve, per haver menjat una ostra en agost —mes sense r—va tenir un tifus que per poc més hi peta.

Ho veuen com no se'n pot fer del tot cabal de les «moralejas» de les faules?

EL CORRIDO DE BOQUILLA

En un ball, en Ramonet va tenir ocasió de conèixer un gamarús que se les donava de corrido...

—Veu aquella rossa?—li digué el don Joan d'estar per casa.—Es menja.

—Ah, sí?

—I aquella morena, alta, d'allà baix, si a mi m'estés bé parlar!

—Caram, caram!—respongué en Ramonet.—I digui, digui. A aquella grassona, d'allà el recó, no la coneix

—Prou! Està molt bé!

—Vol dir?

—Ja ho crec.

—Que ja... potser?

—Home, no encara, però ja està al caure.

—Doncs miri, li agrairia que quan hagi caigut m'avisés.

—I ara! Que l'interessa saber-ho, potser?

—Veurà... Es la meva dona, sap?

El corrido s'escabullí prudentment.

No hauria tocat el dos tan de pressa si hagués sabut que en Ramonet era solter...

L'ASTÚCIA D'EN PERE MARC

En Pau Sigróns i en Pere Marc sortien del Casino.

Poc abans de sortir en Pere Marc havia enmallevat a en Pau Sigróns—que havia fet bones—un bitlletet de cinc centes pàfies.

—Es per un compromís amb l'Esther Illa... Ja te les tornaré...

Però estava escrit que en Pere Marc no havia de quedar-hi bé amb la seva fulana. Als pocs minuts d'haver sortit del Casino, d'entre la fosca de la nit sortí un lladregot armat amb una pistola...

—Apa... Doneu-me el que porteu o us rosteixo!

En Pere Marc no perdé la serenitat.

—Té, Pau—digué al seu amic.—Me'n desdeixo d'allò que t'he dit. No vull endeutar-me per l'Esther. Aquí et torno les cinc centes.

I davant de l'astorat lladre, entregà al seu amic el bitlletet que aquest acabava de deixar-li.

I vet aquí com aquella nit en Pau Sigróns va perdre cent duros!

LA VIOLÈNCIA

En Lluís estava enamorat de la Lluïsa.

—Sigues meva, Lluïseta! —sospirava ell.

—Ai, no, Lluïset! Això si que no!

—Si m'estimessis!

—Prou que t'estimo! Però sóc decent...

I així cada dia, malgrat tantes ganes en tenia ella com ell de jugar a casats.

Un vespre d'estiu, la cosa estava que bufava.

—Per què no vols fer-me feliç?—deia el pobre xicot.

—No pot ésser...—sospirava ella.

—No ho vols, de debó?

I la Lluïseta, amb veu baixa, mormolà:

—De grat, no. Ara, sí ho aconseguissis per força!

I encara que en Lluís no era gens forçat, va aconseguir «per la violència» el que de grat no aconseguia.

L'ESPELMA

Un advocat de Barcelona va tenir d'anar a Vilabertrana per assumptes professionals.

En anar-se'n de dit poble, va demanar a la raspa de la fonda —una xicota de «deixa'm encendre»—el rebut.

—Caram!—digué en llegir-lo.

—Trenta peles per una espelma! Que us creieu que bado?... Ca, barret!

I la minyona, baixet, li va fer la següent observació:

—És que el senyoret ja no es deu recordar que aquesta espelma l'he apagada jo dues nits següents!

JOC DE MANS

Aquests dimonis de bohemis que van pels pobles fent les forces i altres jocs, tenen de vegades uns acudits que ja, ja.

Una bona dona coneguda meua i molt amiga de parlar gras, m'ha explicat que dies enrera varen arribar al seu poble quatre bohemis, un gos, un mico, un cavall sec i un carro atapeït, tots en colla, disposats a demostrar les seves habilitats i passar la safata.

Cop de timbal per aquí, pregó

—El casament, per una noia decent, és com una rifa...

—I sempre li toca el perdre-hi alguna cosa.

per lla, i reunió a la plaça cap el tard.

No donaré detalls del que varen fer aquells bohemis, perquè gairebé tothom, si no ha vist al natural coses semblants, ha vist «L'alegria que passa».

Allò que interessa aquí és fer constar que un d'ells feia jocs de mans molt ben fets. Agafar un plat de serradures i fer-lo convertir en un plat de flors. Covar un ou i fer-ne sortir un polllet a la vista del públic. I altres prestidigitacions. Entre totes, la que més va cridar l'atenció a la bona senyora amiga meua fou el veure que el prestidigitador es posava un esqueix de clavell a la boca i anava creixent, fins a tornar-se una clavellina.

La gent feia:

—Oh!!!

I una noia que estava prop del pallasso, va preguntar-li, tota admirada:

—Com les poden fer aquestes coses?

El pallasso va fer una inclinació i engegà el següent discurs:

—Joves i velles, senyores i senyoretas: Aquest joc que acabem de fer no us ha d'estranyar pas. Que una cosa creixi pel sol fet de posar-la a la boca, no té pas res d'estrany, sinó tot el contrari. Totes vosaltres ho sabeu i estic segur que aquest joc us agrada tant perquè l'heu fet amb èxit moltes vegades i sabeu el pa que s'hi dona.

Un tema de Campanillo, o Aquí va que truena

Bueno: supongo que aquellos de mis lectores que saben leer, ya habrán visto que se está celebrando un Congreso Municipal con todos los ets y uts. Lo que no sabrán, porque no lo he hablado ni a mi flavia, es que un servidor ha engañado y enviado una ponencia que habla de que alquilar pan y mojar sillas.

A mí, la buena verdad, no me gusta hacer el caca, pero algún golpe he de decir la mía. Así, pues, les haré cinco de mi tema, que se titula de esta mena: «El amor ciudadano debe ser municipalizado.»

¡Municipalizar el amor!, harán ustedes, absortos y bocabados. El que lo municipalice, buen municipalizador será... (No se fien pas d'una vecina que se diga Pía.

¿Saben por qué?

¡Porque es Pía siempre!

Las hetairas deambulantes si que también noctámbulas, que mercenariamente ofrecen sus elucubraciones decúbite supinas, deberían formar un cuerpo municipal y cobrar un tanto al mes. Así, cuando les cayese el mes, cobrarían y no se harían repicar como les pasa ahora.

(Tengo una revista que hará forrolla. Y por cierto que la música y el libro se parecen. La música es música alegre y el libro es música... líptico.)

Una vez formado el cuerpo, se les daría una chapa con nombre y precio y el Municipio tendría un tanto por ciento de las operaciones.

(A propósito: si leo la obra «El cultivo del nardo», ¿cómo me llamaré?

¡Leo Nardo!

Si hace forrolla mi proyecto, ya cale que me felicitéis. Hombres como un servidor, tan sabios, al par que (ojo, cajista, no ponga al Parque, ¿eh?) tan modesto, no en corren.

(¿Dónde las mujeres llevan el pelo más corto?

En Alcoy.

¿No caen? ¿No saben que allí todo son peladillas?)

Ya saben, pues, mi domicilio.

Envíen pañías y a vivir.

(Las mujeres, en invierno, ¿en qué se parecen a los sargentos?

¡En que pasan a brigadas!)

Y sin más, etc., etc.

BUENDIA Y GASSOL

Notas de sociedad bien

Ha salido para el extranjero, sin despedirse, el acreditado cajero de la Banca Rota, don Serapio Matías Lagarra. Le acompañan en el viaje 200,000 pañías y un pedo de reniegos de los dueños de la Banca.

Ecos

¿Por cuáles siete sueldos cuando una muchacha va a perder su virginidad, envía esquelas a la parentela, amigos y conocidos, y molesta al juzgado y a los capellanes, y cuando un joven hace dos cuartos de lo mismo, lo hace de amagatotis, sin que se entere la curia ni el juzgado?

La buena verdad es que no me sé avenir...

¿Y luego dirán del feminismo?

¿Cuáles son las músicas más excitantes?

Un sabio de Andorra, que ha barrinado muchos años sobre este particular, ha hecho un experimento, amagando gramófonos que tocaban piezas de toda mena, en la habitaciones de un hotel de aquéllos.

El resultado es de glándula de mico, pues ha resultado que lo que llevaba más los... espíritus, eran las marchas fúnebre?

¿Ustedes creían que las mariposas tenían sólo dos alas, oi? Pues badaban. Las hay que tienen una pila.

En todos los diarios lo habrán leído. «La Mariposa que volo sobre el mar. Alas diez y media.»

Ja ven, pues.

Un golpe, en Valencia, había un señor de upa que tenía un criado delgado de memoria.

Un día lo envió a casa el apotecario a buscar ácido acético.

—¡No me enrecordaré pas!—hizo el fámulo.—¡Apúntemelo!

—No seas estaquirot. Piensa en Azati. Azzati... acético... Es casi igual...

El criado fué a la farmacia e hizo:

—Dos reales de ácido... Blasco Ibáñez.

No es rigurosamente histórico.

Hay golpes que uno, por xerrar demasiado, mete los pies al cubo.

Un día, un amigo ensopegó con otro.

—¿Qué haces? ¿Estás aún haciendo los muñecos a Pepa?

—No. ¡Ya no los hago!

—¡Catal! ¡Me alegro un gavadal! Ahora ya te lo puedo decir: no te convenia ni así. Hizo barrila con mí, con Pablo, con Homobono, con Luis... Era más de aquello que las gallinas... ¿Y no la has visto más?

—La veo cada día. ¡Me he casado con ella, morros de higo!

Ya lo ven.

Una curiosa.—Sí, señorita. A los trozos de música se les llama piezas porque son cosas que se tocan.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Cuál es el instrumento más franco?
El clar-i-net.

¿Dónde se bañan las mujeres sólo con agua de colonia?
En Colonia.

¿Cuál es la ciudad que tiene los maestros más mal pagados?
Barcelona. No ven que tiene ¡a-peles, mestres!

¿Quién es el hombre ante el cual todos inclinan la cabeza?
El peluquero

Después de lo del Mississipi, aun habrá barras que se atreverán a decir que los Estados Unidos son un país seco!

¿Qué es un negro afamado que se haya crispido a su padre y a su madre?
Canibal, antropófago, parricida, asesino, monstruo, criminal, bandido, etcétera, etc., dirán ustedes.
Pues nada de esto.
Es huérfano.

¿Cuál es el beso más dulce?
El bes-cuir.

¿Qué diferencia hay entre una parroquia y un orinal?
Que el orinal tiene el asa a un costado, y la parroquia, ¡asa...cristia.

En algunos pueblos es costumbre, cuando uno viene a este mundo de monas, ponerle el santo del día.
Y un pobre amigo nuestro nació por Santa Ana y le dicen Ano.

Si no tuvierais pesos, ¿cómo pesaríais?
Pues con el chocolate. ¡Sí, hombres! Las cosas claras y el chocolate... *et...* peso!

¿Por qué es tan fresco el hermano de mi padre?
¡Porque es-tío!

¿Cuál es la fruta que está dentro del agua y muere?
El coco...drilo.

—Mira, noia! Quin cap més gros té aquest home!
 —Doncs, miri: m'agraden els barrets estrets!

—Imagini's vostè que va sortir la Xirgu i comença a canviar-se de vestit, a plorar, a riure, a fer tombarelles, a senyar-se, a cantar, a somniar... i uns quants actors, amb la cara pintada com un tauler d'escacs, a fer ganyotes i a dir coses transcendents. I el públic vinga a xiular i a dir disbarats. Perquè es faci el càrrec de si s'ho varen veure malparat, només li diré que al final va sortir un actor, que explicà el que volien significar els actes representats.

—Hola! Això és teatre modern!

—Sí, senyor! Vaig sentir que ho deien, que era teatre modern.

—No deixa d'ésser un «truc» això d'explicar l'obra, un cop acabada la representació, pels que no l'hagin entès.

—Un «truc» una mica suat, però «truc» al cap i a la fi.

—El públic, però, en casos així, també té el seu «truc», que és d'un resultat excel·lent.

—Quin «truc»?

—El de xiular fins que el cor li diu prou.

—I del plet de «El Dorado», què me'n diu?

—Sí, miri, veig que, tanmateix, ha debutat la companyia d'en Peña.

—Llàstima de companyia, aquesta de la Mèlia i en Cíbrían, perquè ho feien força bé.

—Bé i divertit, que ve a ésser dues vegades bé.

—«Tres encargos a París» és un vodevil de bon gust, que fa passar una vetlla del tot feliç.

—I del «Barcelona», què me'n diu?

—L'èxit els acompanya i van endavant. El dijous varen estrenar una joguina...

—Una joguina?

—Es que ara de les poca-soltes se'n diuen joguines. Doncs, com li deia, varen estrenar una joguina d'en Paso i del Toro titulada «Suéltat el pelo, Rosario!».

—I... la caraba, oi?

—Va passar perquè era d'en Paso, i encara hi hagué algun «bravo» pel Toro.

—I la companyia?

—La companyia, excellent, però amb obres així és malaguanyat el treball que s'hi fa.

—I de l'«Espanyol», què en sap?

—Que el dissabte varen estrenar «Ja ho vol ella... però...», que és un vodevil si fa o no fa com els altres, que a estones distreu i a estones ensopeix.

—I la companyia?

—La companyia fent filigranes, i allà on no arribava l'autor, hi arribava ella.

—Crec que al «Bosc» la Mercè Capsir tingué un èxit?

—Sí, senyor; cantant «Luccia di Lamermoor» engrescà el públic.

—I la companyia?

—La companyia és molt gra-

ta, però un servidor ha d'anar a sopar.

—Fins la setmana entrant, doncs, si no hi ha res de nou.

—Sopar de gust.

★ ★ ★

UN BARBER POLIT

En un poble que no volem anomenar per no comprometre a ningú, varen quedar-se sense aigua l'estiu passat. Ja se sap la falta que fa l'aigua en un poble, fins en aquells que són molt aficionats al vi.

Doncs heus aquí que en aquell poble va arribar-hi un foraster que hi anava per negocis, i, posant-se la mà a la cara, va veure que s'havia de fer afaitar.

Entrà a cal barber, s'assegué, li posen la tela blanca al voltant del coll i de les espatlles, preparen les eines, i veu el foraster

—No vull ballar amb criatures.

—Ah! Està embarassada?

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúñez

Jueves, 26 de mayo QUINTA REUNIÓN □ Domingo, 29 de mayo SEXTA REUNIÓN

Premio CBOIX DE ROI (2,500 pesetas) □ Premio E B R O (4,000 pesetas)

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32.

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

que el rústec «figaro» es posa una mica de sabó en pols a la mà esquerra, hi escup i comença a remenar-hi amb la bronja.

—I ara! Què feu, brut? Això és manera de tractar els parroquians?

—Ai, dispensi'm, dispensi'm!
—li respon el barber.—Com vol que me les arregli, si ens hem quedat sense una gota d'aigua? Cregui que a vostè, per ésser foraster, li he tingut una deferència; si hagués estat del mateix poble, li hauria escopit directament a la cara.

★ ★ ★

CONFIDÈNCIES ATRASSADES :

El senyor Quim, vell de setanta dos anys, conversa amb la senyora Antonieta, de seixanta vuit... Feia anys, molts anys, que no s'havien vist i parlen de temps passats...

—Tinc un secret, senyora Antonieta—diu el bon senyor,—que em pesa molt dins la meua consciència i que l'hi vull revelar. Ja tinc un peu a la tomba i qui sap si més endavant no podria fer-ho. I no voldria pas morir sense confiar-l'hi.

—Digui, doncs, senyor Quim. Pot parlar-me amb franquesa. Fa quaranta nou anys que ens coneixem... Pot parlar com si parlés a una germana.

—Quaranta nou anys enrera, vostè era bellíssima... i jo l'adorava.

—Això és el secret? Ja ho sabia. Vostè es creu que una dona no se n'adona tot seguit d'aquestes coses?

—Es cert que ho sabia?

—Naturalment! Però vostè era tan tímid... Tan apocòptic...

—No ho cregui. El secret que vaig a revelar-li li demostrarà que no ho era tant com semblava, de tímid.

—Es una malifeta?

—Horrorosa! I cregui'm que sempre més me n'he penedit.

—Expliqui's, cuiti, que ja estic amb angúnia...

—Recorda un vespre que vaig arribar a casa seva i que vostè

estava sola i tenia molt mal de queixal?

—Digui, digui...

—Recorda que em va dir: «Això no és viure, Quimet. Ara, quan vostè se'n vagi, vaig a beure un narcòtic per a adormir-me unes hores i no sofrir així?»

—Continui...

—Recorda que em va mostrar l'ampolleta del narcòtic que tenia damunt de la taula? Vostè, als pocs minuts, se'l va prendre, creient, corbada, que jo ja era a fora... i jo estava amagat darrera una porta!

—Sí. I què més?

—Vostè es va deixar caure damunt del llit i va adormir-se profundament.

—I què?

—I jo, traïdorament, vaig sortir de l'amagatall i, en la més absoluta impunitat, vaig fruit

del seu cos com un malvat... Aquest és el secret que em fa tant mal el guardar. No voldria morir sense escoltar el seu perdó...

—Ara sóc jo qui vaig a revelar-li un secret, senyor Quim.

—Vostè?

—Sí. Un secret gros, molt gros.

—Digui...

—Sap aquella ampolleta de narcòtic?

—Sí.

—Doncs no havia contingut mai cap narcòtic. Era aigua clara allò que hi havia a dins...

—Així, doncs, el somni profund...

—Vostè dirà...

El pobre senyor Quim sentí que se li enrunava la darrera il·lusió de la seva vida.

Ros

—Ai, senyoreta! Amb un vent així... tot s'aixeca!

—He tingut un gran gust...
—El gust ha estat meu...
—Dels dos, vaja!

CANVI DE PREUS

Un jovenet estava molt enamorat d'una botiguereta. Sospirava, delirava, patia per ella... Mes, ai!, la ingrata no en feia gens de cas.

El jovenet aquell prou en feia de visites a la botiga. Un cop, amb l'excusa de demanar un preu, altre amb la de comprar uns mitjons. Però de compres no podia fer-ne gaires perquè a casa seva el deixaven granejar poc, i per això la major part de les visites que feia a la botiga eren de fer perdre temps i no comprar res, la qual cosa amoïnava molt a la botiguereta, que tenia ja xicot i trobava a aquell jovenet impertinent tan gamarús, que no el podia resistir.

El pobre jovenet entrà un vespre a la botiga i demanà entre sospir i sospir, i amb la seva veu apagada de costum, que li ensenyés un joc de calçotets i samarreta.

La noia va treure de mala gana allò demanat.

—Miri, aquest li costarà sis pessetes. Tres els calçotets i tres la samarreta.

—Caram! Sap que ho trobo molt car?

—No sé què dir-li; és el preu que té.

I el jovenet vinga regatejar, que la qüestió era passar temps i contemplar força estona la seva adorada.

—Posi-m'ho a cinc pessetes!

—Li dic que no pot ésser!

—El seu papà m'ho posaria més barat.

—Ah! Si ell ho fa, serà per ben fet. Miri, torni demà, quan ell hi sigui.

El pobre jovenet enamorat va veure amb això excusa per un altre dia.

—Bé, doncs, passi-ho bé; ja tornaré demà, sent?

I en dir «sent?», va donar a la botiguereta una mirada i va fer un sospir que semblava que s'anés a desfer com un bolado.

La botiguereta, que ja estava cansada de les visites d'aquell gamarús, va explicar al seu pare tot el que passava.

—Deixa-me'l per mi! Ja veuràs com el pentino.

I, en efecte, l'endemà, el jovenet no va descuidar-se pas de fer la visita. El papà de la noia el va rebre.

—Què desitja?

—Doncs, ja veurà, uns calçotets i una samarreta, que la seva

filla me'n vol sis pessetes i ho trobo car.

—A veure, a veure; tot s'arreglarà... Miri: perquè no es queixi, li posaré la samarreta a catorze rals i els calçotets a deu. Li està bé.

El jovenet va quedar-se tot parat, pensant-s'ho una estona.

—Caram! —digué després.— Vostè m'apuja la samarreta i m'abaixa els calçotets.

—Es per... fer-li pessigolles, gamarús.

UNA EQUIVOCACIÓ

(CONTE JUEU)

En una tómbola de caritat, un concurrent, un xic tèrbol per les copes que ja havia begut, va al bufet i demana un xic més de xampany a la xicota que servia.

—Es caia, oi?—va dir a un amic seu:

—Sí, molt. I és jueva...

L'home, en ésser l'hora de pagar, va deixar un bitllet de vint-i-cinc pàfies, tot dient:

—Gràcies, bella Raquel...

I se n'anava, tot pensant que la xicota s'estranyaria que hagués endevinat el que era, quan va sentir que ella li deia:

—S'equivoca, senyor.

—Com! No són 25 pessetes?

—No. Vull dir que s'equivoca en dir-me Raquel. Era Rebeca la que donava de beure als camells...

LA DONA D'EN PANCRA

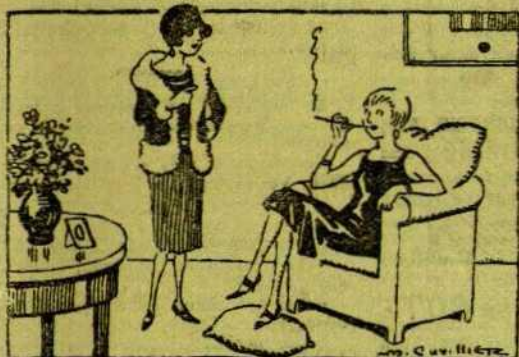
Desitjant fer-li un obsequi la seva dona a en Pancràs una entradeta pels toros l'altre dia li va dar.

Dient-li, sabent que hi anaven uns quants amics del veïnat:

—Te la dono perquè vegis que et deixo anà amb els com-
[panys.

L'HUMOR ESTRANGER

—No puc sofrir els homes casats. Per això enganyo el meu.

(De *Le Journal Amusant*.)

Vis a vis en l'habitació d'hotel.

Parla ell, contemplant a ella a la fresca:

—Mentidera! M'havies jurat que eres rossa!

(De *Le Journal Amusant*.)

Una meuca conta a un vell, després d'un simulacre de lluita amorosa, sa història.

—Noia! La teva història m'ha arribat al fons!

—Doncs la teva no m'hi ha arribat!

(De *Sans Gêne*.)

—Una ferida d'arma de foc.

—Com?

—Sí. Es un cop de planxa.

(De *Lustige Blätter*.)

—Què en penses d'aquest solitari?

—Que s'avorreix tot sol!

(De *Parisiana*.)

—Me'n vaig a casa una somnàmbula.

—Què vols saber?

—Si seré fidel al meu nou amant.

(De *Parisiana*.)

—Si no us avenu, tu i ella, per què no us divorcieu?

—No podem.

—Per què?

—Perquè no som casats.

(De *Parisiana*.)

—M'he fet fer aquesta combinació perquè els teus amics t'envegin.

(De *Sans Gêne*.)

Full de calendari:

«Si un reflexiona bé i no vol equivocar-se, el dia bo per casar-se és el trenta de febrer...»

Uva!

Els savis del laboratori psicològic de «Western State College» han descobert que cada petó escurça la vida tres minuts, a causa de les palpitations del cor.

Es a dir, que, segons aquests savis, la «Chelito» no té raó de viure... Vés quina sortida!

En un diari del Nord hi trobem el següent «xist», que copiem, substituint el nom de l'interessat, per respecte:

«¿Cuál es el colmo de la señora de X.?
«Casarse a la una en Salamanca, a las dos estar «en cinta» y a las nueve exhibirse en el Real Cinema.»

No els sembla que és una invitació a repartir garrotades?

De *Le Miroir des Sports*, de París:

«No hi ha un sol espanyol que no somni arribar a ésser un «Bombita»»

Es veu que tenen pa a l'ull. Però no s'acaba aquí la broma:

«En els pobles, els diumenges, la plaça, tancada amb carros i baranes, es converteix en la arena on els joves del país, a cavall o capa en mà, s'enfronten amb els braus...»

I nosaltres sense enterar-nos-en!

Un diputat laborista ha fet, en el Parlament britànic, la següent proposició:

«Que en interès de la felicitat domèstica i a fi d'evitar el contagi i emmetzi-

nament entre les dones, es prohibeixi a aquestes l'ús del llapis roig pels llavis...»

Diuen que les rialles varen durar més d'una hora...

LIQUIDACIO PER TRASPAS

Es hora de comprar RELLOTGES I JOIES de totes menes a preus de verdader REMAT — Tres mesos de liquidació —

CASA COTS
CARRER HOSPITAL, 11

La senyora C..... se'n va a una botiga de la Ronda a comprar un tros de roba.

—Aquesta tela no perd?

—Té els colors tan sòlids com les seves gaites!—respon el botiguer, galant.

I llavors, la senyora C..... s'hi pensa i respon:

—Busqui-me'n d'una altra classe, vol fer el favor?

D'una novella francesa:

«La comtesse, dans sa douleur, se cachait le visage dans son mouchoir. Alfred fut émerveillé, jamais la comtesse ne lui avait paru plus belle qu'en ce moment.»

Traduït, perdria un bon xic. Ja se'n faran càrrec.

Uns pensaments d'en Joan Rostand:

«La teva dona no és pas una excepció.»

PAGEOL
combate la blenorragia

TEATRE COMIC
Exit : LOVE - ME : Exit
Quiéreme : Estima'm : Aime-moi

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
EL FILL DEL CARRER

«Un matrimoni està d'acord quan marit i muller senten la necessitat de barallar-se.»

En Mussolini vol imposar a les italianes que portin els trajes de les estatures antigues.

Coneixem a més d'una xicota que el de la Venus de Milo li aniria de primera.

Entre fulano i fulana. Parla ell:
—Et trobo molt capficada, Lluïseta. En què penses?

—En què demà és el sant de la teva dona.

—Bé, però...

—I penso en què em regalaràs...

En Cl..... va atrapar un minyó, a casa seva, que anava completament a la fresca.

—No siguis així!—li digué somicant la seva dona.—Perquè trobes un home en calçotets sota el llit, ja et penses què sap què!...

En Cl..... amb un xic més es fereix.

A cal fotògraf. Parla en Napoleon:

—Somrigui, senyora...

I diu el marit de la fotografiada:

—No ho facis, noia, que no et contaria ningú!

Pobre home!

Copiem d'un diari madrileny:

«Casablanca.—Ha sido batido el record de duración del baile. El campeón se llama Nicolás y era ya campeón de duración del baile. Pero resulta que se ha batido a sí mismo, batiendo su propio record en ocho horas. La última vez estuvo bailando doscientas sesenta y seis horas seguidas. Ahora ha bailado doscientas setenta y cuatro seguidas.»

En Zamora se'ls guanya més descansat.

IMP. COSTA : CARRER NOU, 45. - BARCELONA

EDEN Asalto, 12

«Dancing de las Mil y una noches»

De 6 tarda a 8 matí nadn
Gran èxit de Les chocs iats Jackson
formidable orquestra americana. — Col·losoal
succés de Titi-Andrée i la Real Orquestra Griolla Parellada

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

DEPILATORI BORRELL

li' únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vepda en perfumeries a 3'50 ptes. pot

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Lits de metall : Cambres de bany : Cal·lo·facció, telèfon particular, etc. : Magnífiques habitacions a 5 pessetes

Juegos Florales

Preciosa novella de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUNYA ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadena, 1

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU : DUES PESSETES

Agudezas de Quevedo

Ingeniosidades, Humorismos, Freseuras

Colección de sus poesías más alegres y picarescas.—Un tomo en rústica con el retrato del autor, 65 ets.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbará, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Teléfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefacció
central i saletes de bany. - Teléfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Círcol Barcelonés); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pags., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

EXIT LOTION LADIL

grandios de la
l'única remei que, sense perjudicar, mata les cabs per rebels que aguin
CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curios llibre de sátires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu : 5 pessetes

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SAN- GRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer- medades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente
por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en es-
tas crónicas, difíles y tenaces, tratis
dos durante mucho tiempo con toda
clase de medicamentos con resultados
nulos o malos, mediante los MEDICA-
mentos del DOCTOR SOIVRE se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades.

VIAS URINARIAS. — Hemorragias
(gurgaciones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
cistitis, gots militar, etc., del hombre,
y vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, cistitis, anesitis, flujos, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los CACHETS del DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de son-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.
5'50 PESSETES CADA. 11 11 11 11 11 11 11 11 11 11

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sifilis (avericosis), co-
nas, herpes, úlceras periosas (llagas de las piernas), eru-
pciones escrofulosas, eritemas acné, urticarias, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, viscosos e infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las PÍLULAS DEPURATIVAS del DO-
CTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas
grandes, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del sa-
bello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lim-
pia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 4'50 PTA. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las GRANULAS POTENCIALES del DOCTOR
SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (vicios sin años), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—
—VENTA, 5'50 PTA. FRASCO. 11 11 11 11 11 11 11 11 11 11
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.
Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segal, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Geldart, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores: MATA CABRAS RAPID, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pable y Beato Oriol)

SARNA RONYA

Es cura radicalment amb el
SULFUREO CARBONERO
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De veritat: Comte de l'Asalto, 56
Centros d'Especlifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
giéniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Els tips que m'he de fer de fumar perquè tu fumis!